

iværksat, i vidt omfang tilgodeser det, som forslagsstillerne ønsker at opnå.

Der har herudover i forbindelse med de seneste dages debat været rejst spørgsmål om, hvorvidt regeringen allerede nu burde nedlægge et foreløbigt forbud på Pædofilgruppen.

Jeg tror, at alle vil forstå, at det at nedlægge et foreløbigt forbud er en meget alvorlig foranstaltning i et retssamfund som det danske. Det gælder også i forhold til foreninger, der står for holdninger og synspunkter, som en meget stor andel af befolkningen vender sig kraftigt imod. For det er jo i en vis forstand her, retssamfundet skal stå sin prøve.

Der er heller ingen tvivl om, at en regering, der skal overholde grundloven, ikke kan fare ud og nedlægge forbud uden at have et ordentligt bevismæssigt grundlag. Noget sådant vil ganske enkelt ikke være lovligt. Det ville svare til, at vi pålagde anklagemyndigheden at rejse en straffesag mod bestemte enkeltpersoner, uden at der forelå noget bevismæssigt grundlag for det.

I forhold til Pædofilgruppen er situationen jo den, at der ikke foreligger et tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag for at vurdere, hverken om der er grundlag for at nedlægge et foreløbigt forbud mod Pædofilgruppen, eller om den kan søges opløst ved dom. Det er netop det grundlag, som Rigsadvokatens undersøgelse skal tilvejebringe.

Jeg vil i den forbindelse, og det er sådan lidt uden for juraen, spørge, om der virkelig er nogen her, der ønsker, at vi trækker foreninger som Pædofilgruppen for domstolene uden noget, der bare ligner et tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag? Det eneste, vi ville opnå, var et resultat, der let kunne opfattes som en blåstempling af domstolene af den pågældende forening. Det er ikke noget, regeringen ønsker.

Men jeg vil gerne understrege, at regeringen er fuldt ud opmærksom på de muligheder, der er efter grundloven for at opløse ulovlige foreninger, og det er jo netop derfor, at jeg har taget initiativ til en undersøgelse i forhold til Pædofilgruppen, en undersøgelse, som vi af de grunde, jeg har været inde på, naturligvis er nødt til at afvente, inden vi kan tage nærmere stilling til, om foreningen skal søges opløst ved dom, eller om der i den forbindelse eventuelt skal nedlægges et foreløbigt forbud.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Jeg vender mig så mod det andet beslutningsforslag, B 151, der går ud på at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag om ændring af straffeloven, således at forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn og unge ophæves.

Også her vil jeg sige, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for at beskytte børn og unge mod seksuelt misbrug. Derfor har regeringen iværksat en række væsentlige initiativer på området. Jeg kan nævne en lovændring i 2003, som indebar så vel straffeskærpelser som processuelle ændringer ved gennemførelsen af straffesager om seksuelt misbrug af børn, samt regeringens handlingsplan om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn i august 2003.

Det er forslagsstillernes hensigt, at sager om seksuelt misbrug og udnyttelse af børn skal kunne rejses, uanset hvor lang tid der er gået.

Jeg har meget sympati for de overvejelser, der ligger bag forslaget. Jeg er enig i, at man ikke kan forvente, at f.eks. et barn, der udsættes for seksuelt misbrug af sine forældre, anmelder forholdet til politiet, så længe barnet stadig bor hjemme og er afhængigt af krænkeren. Det særlige hensyn til offeret er der imidlertid efter min opfattelse taget hensyn til med de nuværende særegler om forældelse af strafansvar i denne type sager.

Forældelsesfristen afhænger efter straffelovens generelle regler af strafferammen for den enkelte lovovertrædelse. Generelt regnes forældelsesfristen fra den dag, hvor den strafbare handling eller undladelse er ophørt. Fristen afbrydes ved ethvert rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen.

I 2000 blev der imidlertid indført en særegel for sager om seksuelt misbrug af børn. Denne særegel indebærer, at fristen i disse sager først regnes fra den dag, hvor den forurettede fylder 18 år. I tilfælde, hvor forældelsesfristen er f.eks. 10 år, indtræder forældelsen således først den dag, hvor den forurettede fylder 28 år.

I forarbejdet til denne særegel er der redegjort for de generelle problemer, der knytter sig til meget lange forældelsesfrister. Der vil således ofte være betydelige bevismæssige vanskeligheder forbundet med at retsforfølge forbrydelser, der er begået mange år forinden. Det gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor der ikke foreligger tekniske beviser, men hvor beviserne i det væsentlige eller udelukkende består af vidneforklaring fra offeret.